

„Danferen“

et halvugentlig Nøheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af DANISH LUTH. PUBL. H. HOUSE, Blair, Neb.

„Danferen“ udgives hver Fredag og Fredag. Pris pr. Aargang \$1.50, Ablandet \$2.00.

Bladet betales i Forud.

Bestilling, Betaling, Adressforandring og andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen.

Alle Bidrag til „Danferen“'s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bel. 5 adresseres: A. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danferen“

bliver sendt til Subskribenter indtil udsyldig Ophævelse modtages af Abgiverne, og at Værd er betalt, i Overensstemmelse med de forenede Staters Postlove.

Naar Læsere henvender sig til Folk, der hører for at faa Oplysning om det aabnede, beses de altid omsale, at de faa Værd af denne i dette Blad. Det vil være til gavnlig Nytte.

Bort Ideal.

(Fortset.)

Maalte nok nogen vil mene, at vi i det efterfølgende kommer længere ind paa teologiske Spørgsmaal end passende i et folkeligt Blad. Men det er netop for Folkets Skyld, vi skriver dette. Det er vor dybeste Overbevisning, at vort Folk i og med den kristne Religion har faaet sin dyrebareste Arv. Vi maa fige med den israelite Sanger: „Sonerne saldt os paa de liflige Steder, en herlig Arv er tilfalden os“. Og som folkeligt Organ er det derfor vor Pligt at pege paa denne vor Arv og gøre vort Folk, at den tanagtige Dyrebare, som den er. Det villes kristelige Folk for vort Folk i modsat Retning. Men vi maa fige til vort danske Folk, som der forud blev sagt til Israel: „Kend du dog!“ Na ja, kendte vort danske Folk sin kristne Arv, saa vilde ingen give Slip paa den. Derfor vil vi prøve paa at hjælpe alle villige i den Retning til saa megen Rendkab som muligt.

hvorledes Idealet holdes oppe.

Det er nok, som vil nedstemme Fordringer, svækkede Idealer. De gamle jødiske Fariseere oprettede en egen Retfærdighed i Stedet for Guds Retfærdighed. De de stode paa sig selv, at de var retfærdige — Idealet var naaet. „Hvad fattes mig!“ sagde en pralende. Men vor Herre Jesus sagde til dem, der fulgte ham: „Uden eders Retfærdighed overgaar de Skriffløse og Fariseernes,omme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige“. Det Ideal, Fariseerne havde naaet, var ikke det sande. Det var et Ideal, der var afspaslet efter deres Evner.

Der har til alle Tider været Menneſter, der lignede dem. Vor Tid gjer ingen Undtagelse herfra. Hovd viser de kendte, forskildte Udtryk: „gør saa godt, du kan“, „leve og lade leve“, „enhver bliver salig ved sin Tro“ andet, end man vil oprette en egen Retfærdighed, man har nefat Idealet til at passe efter det faldne Menneſtes Evner og moraliste Kræfter. Hvem kan vel paafaa, at Forberederen ikke ogsaa gør, saa godt han kan!

Men det duer ikke. Idealet maa absolut holdes oppe, det Ideal, der er fat Menneſtet med dets Stabilitet i Guds Billede. At svækkede eller fænkede det behøver Fortællelse for Menneſtet. Hvad nytter det en Forbereder, om han faar Straffen eftergivet og bliver fat i Frihed, hvis han beholder sit Forberederstid? Først naar han bliver løstet op til Idealet af en god Borger, naar han med andre Ord sagt bliver omvendt, kan daade han selv og Samfundet glæde sig over at se ham fat paa fri Fod. Riget paa i højere Forstand — naar et Menneſte naar sit oprindelige Ideal, det Maal, Gud fatte os, kan der være Tale om sand Lykke, Frelse og Salighed for et saadant Menneſte. Derfor er det ogsaa Kristendommens ubrydelige Forordning, at Idealet skal holdes oppe. Den

Theori — Praksis.

Ul absolut, at der skal være Frelse for Menneſtet. Derfor fordrer der: „Børder hellige, som jeg (Gud) er hellig“, „været fuldtonne, som eders Fader i Himmelen er fuldtonnen“, „indtil Himmelen og Jorden for-gaar, skal ikke en Bogstav eller Tordnael af Loven for-gaa“, „uden Sel-sighed skal ingen se Herren“. Kristendommen tender slet ikke til nogen Slaem-af paa Grund af Synde-faldet, ingen Lempelse efter det faldne Menneſtes Kræfter. Det er da ogsaa godt; thi — som allerede vi — er der kun sand Lykke og Salighed at naa, naar Idealet naaes.

hvorledes Idealet naaes. Rigesom Opgivelse af at naa Maalet, af Idealet, vilde betyde Fortællelse, saa vilde det føre til Fortvilelse, om Idealet fastholdtes, uden at det kunde naaes. Men er det da muligt for det faldne Menneſte at naa sit oprindelige Ideal, at blive „hellig som Herren“, „fuldtonnen som Faderen i Himmelen“, som vi herte, Forbringene lyder? Ja det er. Den kristne Religion tender en saadan Mulighed — ja Birtelighed. Det er dens uendel-lig store Fortrin fremfor alle andre Religioner. Menneſteidealet er naaet, idet „Ordet blev Kød og boede iblandt os“. Jesus er det levende Menneſteideal. Han er Loven i Kød og Blod. Lovens Forordning og Jesu Liv er kongruente, dæcker hinanden, falder absolut sammen. „Han gjorde ikke Synd, der blev ikke funden Ewig i hans Mund“. Selv vantro Menneſter, der har noget Rendkab til Jesu Historie, indrømmer, at han er det ideale Menneſte. „H som „Menneſtes Søn“ og „Stagtes Stedfortæder er Menneſtes oprindelige Ideal naaet. Altsaa principielt er det naaet allerede i Jesu Jordeliv. Derfor kunde han ogsaa atter som Guds Søn og Menneſte tillige indtage sin Hellig-hed hos Faderen. Vag i denne For-bindelse Mærte til Ordet „Retfær-dighed“, fordi jeg gaar hen til Faderen“.

Men ikke alene for sig selv har Jesus, vor Religions Stifter, naaet Idealet. Han har ikke blot oplyst Loven, men han har lidet Straffen for hele Slægtens Overtrædelser og Forsømmelser. „Han er faaret for vore Overtrædelser“, „Straffen er lagt paa ham, for at vi stulde have Fred“. „Han er en Forsoning for vore Synder“. I den Forstand kunde vi gerne spjnge med paa den kendte Strofe: „Verden i Kristus retfærdig er vorden“. Der er Syndsforladelse og Retfærdighed i Kristus for den hele Verden. Idealet er naaet for den hele Slægt. Men her, i en fort Uvisartikkel, er et Stedbet til nærmere Udlysning af denne Sandhed. Vi skal denne Gang slutte med nogle Ord om, hvorledes det enkelte Menneſte naar Idealet.

For at naa det maa vi hen til ham, der har naaet det. Vi maa naale os selv med ham eller med Guds hellige Lov, i hvis Ophylde han levede — som du vil. Og saa maa vi Sandheden tro erltende og betende, at vi overfor ham og Guds retfærdige Krav til os er Undermaale, Synder, Overtrædere, Forberedere. Vi maa fordsomme vore Synder og læsere vore bedste Gjerninger og i Stedet ved Tro tilegne os Jesu hellige Liv og hans Forsoning for vore Synder. Hvordan alt dette gaar til, skal vi ikke opholde os ved her, men blot fige: det er den Helliggaands Gjerning, som han gør i alle, der ikke sætter sig imod hans Birtkning i Sjælen. Paa den Maade sker det, at det enkelte Menneſte naar Idealet, at han imøbetommer de anførte Fordringer: „Børder hellige“ o. f. v., „været fuldtonne“ o. f. v.

Vi skal denne Gang slutte med den Bemærkning, at principielt er Maalet naaet, naar et Menneſte i Troen har tilegnet sig Kristi Retfærdig-hed, og Idealet opgives aldrig. Der stræbes saa videre frem imod Maalet gennem Helliggjørelse i Bished om, at han, som har begyndt den gode Gjerning, vil fuldtonne den.

Næste Gang tænker vi at slutte med lidt om Kristendommens To-lerance og Intolerance.

Ved at læse de forskellige Me-ning om, hvad der skal gøres for at redde de mange % af vort Folk, der lever udenfor Kirken og dens Ind-syde, som jeg til at lænte paa de to Ord — Theori og Praksis.

At stille en Theori op, der kan tage sig glimrende ud, behøves der just ingen livlig Fantasi til. Hvor er den Kritiker, der ikke kan se bort Land bedre end vor Præsident — eller vort Samsunds Sager bedre end vor Formand og Kirkeraadet — eller vort Forlagsbuss bedre end vor Besiyter? Jo, vi tender vel Manden paa Gadehjørnet — paa „Grocery“-bor-en med Kniven og Binden i Haand. Han, ja netop han er fuld af Theorier. Der er tun een Hage ved det, Theori er passiv, medens Praksis er aktiv. Theori er Formen, medens Praksis følger Formen. En Theori har tun Værd i forhold til dens Birteliggørelse i Praksis. Lad os se. Den Theori er fallet op: for at redde vore Lands-mand, der lever paa affides Steder, stulde en troende Mand, som dertil ved sig taldet, rejse hen og bo iblandt dem. Det er Theorien. Tapten er tillige ny i Verden. Vi tender jo vel Brødremenigheden, der her har ladet Theori og Praksis gaa Haand i Haand. Vi tender ogsaa den store Velsignelse hine fremme „Brødre“ har været Bærere af. Vi glæder os derover. Hvad vi lærer af dem er: den opstillede Theori kan lade sig gennemføre i Praksis. Gennemføre? Ja, men paa Betingelse. Lad mig først spørge: kan denne Theori lade sig gennemføre iblandt os? Ja, men ogsaa paa Betingelse. Betingelsen er denne: at vi har noget af den Tro og Brødremenigheden er i Besiddelse af: Den Tro der kan staa ene. Her er det, jeg tror, det vil ramte for os.

Erforingen viser os, at vore troende Folk vil ikke staa ene. Om det er, fordi de ikke kan, skal jeg ikke paafaa, men der er meget, der peger i den Retning. „Vi kan ikke leve her“ (aandelig talt) — „Her sanner vi de Helliges Samfund“ — „Her er vi saa langt fra de Helliges Samfund“: saadanne Udtryk har ofte været Grunden til, at Guds Børn er fløjet fra Gænen, hvor der trangtes til dem, at de kunne være et Salt midt i Dødsheden. Hvor vilde de hen? Der hvor andre Guds Børn boede. Her har vi dette med Slo-ven, hvor det ene Tro er en Hjælp, ja ofte en Livsbetingelse for det andet. Det talder man de Helliges Samfund. Hvor ofte har det ikke hændt sig, at man har, forat flygte sin Tro og Svagthed, forladt de ensomme Egne og thet hen til en levende Troende. Man havde ikke den Tro, der kunde staa ene. Fimder man saa paa enkelte døde Steder en troende Famille, saa er det som oftest Jammer og Sut og Klage, man møder hos dem. Kun lidt af dette: Her har Herren fat mig til Velsignelse, og at jeg skal være en Velsignelse. Hvilket paa Abraham: ene i det beboede Kanaan — ja, vel eneste Troende i Verden. Venner, som vil vort dyre-søbte Folks Frelse og Redning, lad os se Sagen lige under Øjne; — ikke lade med veltvingende, men upar-tielle Theorier: Gaar ikke Strøm-nen af Guds Børn netop nu fra de ensomme og affides Egne? Lad os stemme Strømmen op, at den tan gaa fra Guds Folk, den levende Menighed ud til de affides Egne. Se, det er Theorien. Kan den saa lade sig gennemføre? Det kommer an paa, om der findes nogen med den Tro, der kan staa ene. Jeg tror, de er saare saa. Og hvorfor er de saa? Ja, nogen Grund er denne: de Helliges Opdragelse mangen Sieds har været saadan, at de er bleve aandelig forkælede — de har haft Tjener og Hjelperer til deres Raadighed, saa snart de fejlede lidt, de har ikke prøvet ene med Herren at staa sig gennem Genvordig-heder, Sorger, Angægtelser og Fri-sjæfser. Man har ogsaa tilbøsel op-givet Troen paa „de Helliges Sam-fund“. Det er: man frgyter for og mener sig at være udenfor de Hel-liges Samfund, naar man ikke hører med til en synlig Flok af Troende. Det er forkeret. Er jeg hellig, da hører jeg til de Helliges Samfund, hvori Verden end jeg gaar. Paulus hører til de Helliges Samfund, da han staa ene paa Aepagos i Athen — ligesaa Hans Egede i

Grønland — Bortesen og Stefes-tud i Santhallitan. „De Helliges Samfund“ er en Troarsartikkel, som vi ogsaa er dpt paa — og indtil Guds Børn iblandt os lærer at fige hver for sig: „De Helliges Samfund er, hvor jeg er“ — indtil da bliver det tun en stn Theori: at vore vantro Landsmand kunde reddes ved, at troende Folk flytter hen til dem. Thi ingen flytter — man vil ikke borte fra de Helliges Samfund; man er ikke opdragen til at staa ene.

N. P. Sørensen.

Am. Der er viselig noget i, hvad Past. Sørensen skriver, at man teoretiserer angaaende modne troende Kristnes Udlysning for at øve Ind-syde paa vantro Egne, og saa stoffes disse, hellep end de spreder sig. Hvad Teori og Praksis angaar, da stulde de jo følges ad. Teori uden Praksis er, som Past. Sørensen betoner, ikke meget værd, og det er nok halten til denne Side, vi er mest udfatte for. Men paa den anden Side — Praksis uden Teori gaa heller ikke godt. Erfaring viser, at en Sag maa opagiteres, før der kommer Hart i den. Stal der komme større Hart i Missionen blandt vort Folk, saa maa der tales og skrives derom, saa maa der tages Lys over Forholdene, saa maa Guds Folk komme til at se Nødvendigheden deraf, ellers bliver der næppe nogen Praksis. „No Nøden lærer man at bede“, og „No Driker nogen Stone til at spinde“. Overbevisning om Nøden blandt vort Folk maa der til, for at der kan blive Alvor i Bøn og Hart i Arbejdet.

Missionsbønnen.

af Prof. D. L. Warneck, oversat af Past. C. C. Roth.

Bønnen er en Stormagt i Guds Rige. Svørmeget den har udrettet og i Dag udrettet, vil i hele sit Omfang først blive aabenbart paa den Dag, som skal bringe det skulte frem for Lyset. Imidlertid ser vi allerede nu noget af Bønnens Magt i saadanne Menneſters Liv, som efter Guds Bødsommele er „bedende“ Men-neſter. Fra sin Omvendelse af bar Pauli Liv Overstrømmet: „Se, han beder“. Dersom man vilde prøve paa at forklare de store, velsignede Frugter af denne Mands Missions-arbejde uden at tage hans Forbøn i Betragtning, da havde man udeladt en Hovedfaktor. Den Apostel, som i al Føimighed turde fige: „Jeg har arbejdet mere end alle“, maa have haft en meget stor Mening om Bønnens Magt, naar han formæner først for alle Ting, at der gøres iøjnydelige Begeringer, Bønner, For-bønner og Talsgjæfter, naar han ikke bliver træt af altid paa ny indtrængende og høitideligt at bede de troende om „at hjælpe ham at kæmpe i Bønnen for ham til Gud“, som om det gjaldt en Kamp, i hvil-ken Sejren tun kunde vindes ved ved fælles Bøn. (Rom. 15, 30; Eph. 6, 18 f.; Kolos. 4, 3; 1. Theſſ. 5, 25; 2. Theſſ. 3, 1.)

Denne Apostels store Mening om Bønnens Magt kan tun forklares af hans Trosviſhed, at Gud gør det, de bedende begærer. Det vilde være at trænge Apostelen at antage, at Bønnen for ham tun var en andre Koncentration med blotte psy-ologiske Birtninger. For ham sætter Troens Bøn guddommelige Kræfter i Aktion, hvilde uden Bønnen ikke vilde blive fatte i Bevægelse. Vel er det et stort „Mysterium“ ved Bøn-nen, at Gud — menneſtelig talt — derved lader sin Handmaade be-stemmes. Han er Høstens Herre, hvem det er mere magtpaaliggende end os, at Frugten bliver indhøstet. Han giver Arbejdere og tronere de-res Arbejde med velsignede Frugter, og dog lyder Jesus: „Beder Hø-stens Herre, at han udsender Arbej-dere i sin Høst!“ som om dette var helt afhangig af vor Bøn. Vi staa her foran en ligesaa hemmeligheds-fuld som tilbødselsværdig Indgri-ben-i-hinanden af guddommelig-Majestets- og menneſtelig Magtvir-ning. Uden Gud kan vi intet gøre, og uden os vil Gud intet gøre. Men-dens det paa den ene Side maa yd-myge os dpt, at Frugten af vort Arbejde helt afhangt af Gud, saa er det paa den anden Side meget løftende, at Gud ved vor Bøn lader

os faa Del i sin Gjerning. Det er Gud alvorligt om at gøre at bygge sig Rige ved Menneſter; derfor for-gaae han ikke blot deres Arbejde men ogsaa deres Bønner, som om alt, selv hans Gjerning, var afhangig af os. Han vil derud føre os til fuld-Bevidsthed om det paa os hvilende Ansvar, ligesom han vil unde os den Være og Glæde at tage aktiv Del i sit Riges Udbredelse. Dog, lad os ikke spekulere over en Hemmelighed, der først vil blive afløret for os, naar Troen er bleven Bestuelse. Lad os heller tænke den tære Gud, at han ikke blot har opfordret til Arbejde, men ogsaa til Bøn. Derved har han nulliggjort os bestandig at med-bente baade Gaberne og Hjælpen, som vi behøver i hans Tjeneste.

Ifer i Missionen behøver vi den Styrt, Bønnen giver; thi med Hen-syn til den forslaaede Gjerning: „gør alle Folk til mine Disciple“, som er lagt i vore Hænder, og de i den mest komplicerede Følge, med Udørelsen af denne Befaling for-bundne Bannetligheeder og de den modvirkende Magter, overkommer der os en overvældende Høflelse af Utillrækteligheden af al menneſte-lig Kraft, der maatte aldeles gøre os forsagte, dersom ikke Bønnen blev fillet ved Siden af, ja, foran Arbejdet. Missionsarbejdet maa drive os til Bøn, og Bønnen bære Mis-sionsarbejdet, dersom Arbejdet skal lykkes. Derfor er det et Spør-gsmaal af den højeste praktiske Betyd-ning, hvorledes Missionsbønnen skal være bestaffen for at gøre Arbejdet frugtbart. Dette Spørgsmaal falder i to Dele, med Hensyn til Personen, og med Hensyn til Sagen. Med Hensyn til Personen, maa der spørges: hvorledes maa den levende være, med Hensyn til Sa-gen: hvilket Indhold skal Bønnen have.

1) Man kan ikke udendvidere opfordre enhver til at bede for Mis-sionen. Det er meget vanskelige at bede for end at give til Missionen. Til sine Disciple retter Jesus Op-fordringen til at bede om Arbejdere i Høsten (Matth. 9, 37). Brødrene heder Paulus om Forbøn (Rom. 15, 30; Eph. 6, 10; 1 Theſſ. 5, 25; 2 Theſſ. 3, 1.). Disciplene er Jesu Ulever, de, der ikke ham og følger ham. Og „Brødrene“ er Menneſter, der er kommen til Troen paa Jesus Kristus og har annammet den sønlige Ublaarelse Land, i hvilken de raaber: „Abba! Kære Fader!“ og som, ved at være fælles om Egan-geliet, har Samfund med herved. Ved dette Samfund er de ogsaa inderlig forbundne med Apostelen og tager hjertelig Del i Arbejdet for Guds Rige. Det var Menneſter, paa hvem det gjaldt Indrjht, naar han formænde dem til Forbøn „ved vor Herre Jesus Kristus og Værens Kærlighed“. Saadanne Menneſter, som ved Jesus Kristus har fundet Udgang til Guds Raade, og som „bedende“ bor i Helligdommen, er moden for Missionsbønnen. Man kan tun da i Birtelighed bede for Missionen, dersom man oerhovedet lever et Bønnens Liv, og et Bøn-nens Liv kan tun de leve, som har fundet Livet i Samfund med Gud. Gamle Blumhardt sagde engang: Hvor vanskeligt er det dog for en at komme saavidt, at Gud kan fige om en: „Han beder!“ som det bevidnes os om Kornelius og Paulus.“ Dette er et bestemmende Ud-tryksbryd fra en Mands Mund, der vidste Bøtted om Bønnen, et Ud-tryksbryd, der atter og atter maa drive os til at bede som Disciplene: „Herre, læt os at bede!“

2) Nu er Missionsbønnen For-bøn, og uden Tvivl er Bønnen for en selv lettere end Bønnen for andre. Forbønnen, som frembærer frem-me-ede Interesser for Guds Trone med saadan Alvor og Glæde, som om de var ens egne, forudfætter ikke blot en Modenhed i Bønnen, men en Modenhed i hele Kristenlivet, særlig en Modenhed i Kærligheden, der giver et præstelig Hjerte. Jeg kan gøre præstelig Forbøn, naar Bøn-nens Genstand i Sandhed ligger mig paa Hjerte. At Guds Ravn maatte forberijete, at Guds Rige maatte udbredes, Guds Bille lte, derom kan jeg tun da bede med fuldt Alvor, naar disse store Ting er bleve mig personlige Hjerteangager. Saa-ledes maa specielt Missionen være bleven en Sag for mig, der an-

gaar mig personlig, for hvilken jeg ikke blot levende interesserer mig, men som jeg har hjertelig tar — saa er der Modenhed og Trang til Missionen. Ved almindelige For-maaninger lader denne Bøn sig ikke fremtvinge, den bliver føt, naar den voffende Modenhed i Kristen-livet giver os et præstelig Hjerte.

3) Hertil kommer et tredje, som er Forudfættning for en frugtbar Missionsbøn: at man ved noget om Missionen. Mange Bønner, ikke blot for Missionen, lider af den Sagdom, at de er for almindelige og derfor saa undpragede. Ofte bedes der lange Bønner, men uden reel Ind-hold. Jeg herte Moody fortælle, at en simpel Kvinde i et Bønnemøde havde tilraabt en bedende, hvis Bøn ikke fit Ende: Men ved dog snart om noget! Den, der vil bede, maa tede om noget, hvilket er en lige-saa simpel som ofte iltte befult Sandhed. Stal Missionsbønnen ikke være indholdsløse og udfatte for Færen at blive „Krafer“, saa maa vi fiddede inde med noget Rendkab til Missionen, ogsaa nogen speciel Kundskab for at vide, hvorfor der nu netop maa bedes for bestemte Bø-hov, en bestemt Nød, ogsaa for at kunne gøre bestemte Personer til Genstand for Forbønnen. Kun saadanne Kundskaber sætter i Stand til at konkretisere og individualisere Bønnen. Der gives naturligvis ogsaa Bønner i store Trak, som kan beraabe sig paa bibelste Forbilleder, som f. Eks. paa de 3 første Bønner i Faderen. Disse er dog mere Te-maer for Bønner, som med Hensigt paa de særlige Forhold til Nutidens Mission maa behandles konkreti-feret. Efter at Paulus har formænet til Bøn, Forbøn og Talsgjæfse for alle Menneſter, specificerer han den-nes Opfordring paa Kongerne og al Ovrighed og viser hen paa, hvad der specielt, med Hensyn til disse, skal bedes om (1 Tim. 2, 2). Er man ledt lidt fortrolig med vor nærværende Mission, saa bliver man ikke staaende ved det almindelige Tema: Konger og Ovrighed, men gør en bestemt triskelig eller bedest Ovrighed, eller deres personlige Repra-sentanter, paa hvis Forholdene mest kommer an paa netop nu, til Genstand for Forbønnen. Det er ligesaa med Bønnen for Missionæ-rene. Den skal heller ikke holde sig i det rent almindelige, men speciell-feres paa enkelte, man tender per-sonlig eller af deres Beretninger og paa disse særlige Behov. „Hjelper mig at kæmpe med Bøn for mig“, heder Paulus og hvor ofte gentages denne Bøn af Nutidens Missionærer. Der ligger en værdig Bestyrrelse i Bevidstheden: man beder for mig. For den enkelte ofte anfægtede og i Færter stedte Missionær er det dops-let trøstefuld at vide, at der bedes for ham personlig. Jo mere man beder for et Menneſte, man tender, og for særlige Tilfælde, man er fortrolig med, desto alvorligere, mere indtrængende og derfor ogsaa virk-sommere bliver Missionsbønnen. (Sluttes.)

Billige Bøger.

Saadanne Bøger, som vi ikke kan sælge som ny, da de ser lidt daarlige ud. Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb.